

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Ing. J. V., CSc., narozený X
bytem X

proti
žalovanému

Nejvyšší státní tajemník,
se sídlem Jindřišská 34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2022, č. j. MV-26552-11/SR-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na úhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I.
Základ sporu

1. Rozhodnutím, č. j. MPO 43502/2015 ze dne 30. 10. 2015, byl žalobce přijat do služebního poměru a zařazen na služební místo „referent 1. oddělení EU, ESVO a západního Balkánu, odbor zahraničně ekonomických politik, I. sekce Evropské unie a zahraničního obchodu v Ministerstvu průmyslu a obchodu“.
2. Usnesením vlády České republiky č. 811 ze dne 18. 11. 2019 byl schválen návrh systemizace služebních a pracovních míst na rok 2020 podle § 17 zákona č. 234/2014 Sb. o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“). Tato systemizace pak byla vládou ještě před svojí účinností upravena usnesením č. 898 ze dne 9. 12. 2019. V návaznosti na tuto systemizaci byl vydán služební předpis služebního orgánu č. 16/2019, kterým se oznamuje struktura systemizovaných míst aparátu Ministerstva průmyslu a obchodu k 1. 1. 2020, kterým byla výše uvedená systemizace promítnuta do organizační struktury Ministerstva průmyslu a obchodu a kterým bylo zrušeno služební místo, na němž byl žalobce zařazen.
3. Státní tajemnice v Ministerstvu průmyslu a obchodu následně vydala rozhodnutí, č. j. MIPOX02KU11O ze dne 13. 12. 2019, kterým žalobce podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě zařadila mimo výkon služby z organizačních důvodů a v souvislosti s uvedeným mu určila plat. Na základě odvolání žalobce bylo rozhodnutím č. j. MV-26552-2/OSK-2020 ze dne 7. 4. 2020, výše uvedené rozhodnutí služebního orgánu zrušeno a věc vrácena k novému projednání, neboť rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno a nemělo oporu ve správním spisu.
4. V rámci nového projednání služební orgán v evidenci obsazovaných služebních míst Informačního systému o státní službě dle svého vyjádření hledal volná služební místa, na která by mohl žalobce převést. Za tímto účelem rovněž oslovil i ostatní služební úřady. Jelikož, jak uvádí, žádné vhodné služební místo pro převedení žalobce nenalezl, vydal dne 7. 12. 2020 služební orgán rozhodnutí č. j. MIPOX037LCMH, kterým rozhodl o zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů a v souvislosti s uvedeným mu určil plat. Na základě odvolání žalobce pak žalovaný rozhodnutím č. j. MV-26552-5/SR-2020 ze dne 11. 5. 2021 výše uvedené rozhodnutí služebního orgánu zrušil a věc vrátil k novému projednání, s tím, že služební orgán nepostupoval při zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů v souladu s právními předpisy, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí trpělo nedostatkem náležitostí v intencích ustanovení § 68 odst. 3 s. ř.
5. Dne 25. 7. 2022 služební orgán vydal rozhodnutí, č. j. MIPOX03YED80, kterým zařadil žalobce podle ust. § 62 zákona o státní službě mimo výkon služby z organizačních důvodů a v souvislosti s uvedeným mu určil plat. V rámci odvolacího řízení bylo prvostupňové rozhodnutí služebního orgánu ze dne 25. 7. 2022 rozhodnutím náměstka ministra vnitra pro státní službu, č. j. MV-26552-11/SR-2020 ze dne 22. 12. 2022, potvrzeno. Proti rozhodnutí žalovaného, č. j. MV-26552-11/SR-2020 ze dne 22. 12. 2022, žalobce podal žalobu k Městskému soudu v Praze, kterou se domáhá zrušení rozhodnutí v obou stupních řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí, jakožto i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, je nezákonné a nepřezkoumatelné, a to níže uvedených v žalobě obsažených důvodů:
7. V první řadě žalobce uvádí, že služební orgán opětovně nerespektoval závazný právní názor žalovaného, obsažený v předcházejících zrušujících rozhodnutí (ze dne ze dne 7. 4. 2020 a 11. 5. 2021), přičemž v napadeném rozhodnutí žalobce tuto vadu nijak nereflektoval, ani nezákonný postup prvnímu stupni nevytknul, čímž napadené rozhodnutí zatížil vadou nezákonnosti.
8. Podle žalobce se měl žalovaný především vypořádat s neodůvodněnými úvahami správního orgánu I. stupně v napadeném rozhodnutí (jak ohledně zrušení jeho služebního místa, tak i postupu hledání vhodného služebního místa), které jsou nedostačující, či jejich odůvodnění nemá oporu ve spisovém materiálu, tudíž je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné.
9. Žalobce je též přesvědčen, že žalovaný nevzal v potaz, že správní orgán I. stupně nepostupoval při zařazení žalobce mimo výkon služby v souladu s právními předpisy, ani se nevypořádal s návrhy a námitkami účastníka řízení a jeho vyjádřeními k podkladům pro vydání rozhodnutí, podněty a požadavky dokládání kroků, které byly učiněny při zařazení žalobce mimo výkon služby. Žalovaný přitom služebnímu orgánu uložil všechny námitky a argumentaci účastníka řízení vypořádat, včetně námitek vztahujících se k odůvodnění zrušení služebního místa. To však již v napadeném rozhodnutí žalovaný ignoroval a na jejich vypořádání zcela rezignoval.
10. Podle názoru žalobce nedošlo k doplnění spisového materiálu o podklady, na základě kterých bylo MPO oprávněno vydat rozhodnutí o zařazení účastníka řízení mimo výkon služby z organizačních důvodů. Též se neztotožňuje se způsobem, jakým byly vypořádány jeho námitky ohledně zrušení jeho služebního místa, ani s poskytnutým odůvodněním. Proto je žalobce přesvědčen, že se stal obětí diskriminace.
11. Dále žalobce namítl, že v procesu vyhledávání nového služebního místa, v průběhu let 2020 – 2023 byla komunikace ze strany služebního jen velmi sporadická, zcela určitě pak nedostatečná. Neodpovídá závěru Nejvyššího správního soudu, že služební orgán není povinen vyhledat veškerá volná služební místa ve státní správě, ale takový počet míst, v nichž bude schopen nalézt vhodné služební místo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. Ads 315/2020-58 ze dne 8. 12. 2021).
12. Žalobce dále žádal o doložení kroků, které služební orgán podnikl podle čl. 66 odst. 7 metodického pokynu ve snaze státního zaměstnance převést nebo zařadit na vhodné služební místo ve svém služebním úřadě, zda případně inicioval převedení nebo zařazení na vhodné služební místo v jiném služebním úřadu příslušným služebním orgánem. Většina dokumentů Sběrného archu spisu č.j. MPO-93082/2019 vedeného služebním orgánem jsou pouhým výpisem z evidence obsazovaných služebních míst vytištěným z databáze ISoSS. Opět však chybí dokumenty, ze kterých by vyplývalo detailnější posouzení vhodnosti či nevhodnosti daných služebních míst pro žalobce a úvahy MPO v tomto směru, atd. Povinnost toto uvést byla dle žalobce uložena služebnímu orgánu též předcházejícími zrušujícími rozhodnutími.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

13. Žaloba obsahuje též další argumentaci žalobce, ta však v podstatě již jen rozvádí a opakuje již výše popsané žalobní námitky. K otázce nerespektování závazného právního názoru vyšší instance žalobce též zmínil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 5 A 110/2002-25 ze dne 23. 9. 2004, č.j. 1 Afs 77/2015-124 ze dne 14. 10. 2015, stejně jako nálezný sp. zn. I. ÚS 2420/2011 ze dne 16. 11. 2011.
14. V závěru žaloby žalobce namítl překročení lhůty pro vydání rozhodnutí.
15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, přičemž plně odkazuje na spisový materiál a na obsah napadeného rozhodnutí. Námitky uvedené v žalobě považuje za nedůvodné a neprokazující nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí či řízení, jež mu předcházelo.
16. Žalovaný odkázal na spisový materiál, konkrétně na komentář k návrhu systemizace Ministerstva průmyslu a obchodu, ze kterého vyplývá, že služební místo žalobce bylo zrušeno z toho důvodu, že teritoria příslušného služebního místa byla vyhodnocena jako nejsnáze převoditelná na zbývající referenty oddělení. Posouzení vhodnosti zvoleného řešení ohledně změn v organizační struktuře úřadu je věcí manažerských rozhodnutí učiněných v rámci Ministerstva průmyslu a obchodu. Není věcí žalovaného, aby konkrétním služebním úřadům určoval, jaké mají zvolit uspořádání své organizační struktury vzhledem k věcné agendě, kterou vykonávají, samozřejmě pokud zvolené řešení není v rozporu s právními předpisy upravujícími organizační strukturu služebních úřadů, což v daném případě nebylo zjištěno.
17. Žalovaný dále zopakoval již v napadeném rozhodnutí obsažené vyjádření ředitele odboru zahraničně ekonomických politik, jehož podřízeným byl žalobce, které bylo poskytnuto žalobci jako zdůvodnění zrušení jeho služebního místa. Dle tohoto vyjádření jedním z kritérií pro výběr služebního místa, které mělo být v odboru zrušeno z důvodu přijatých opatření k úspoře 10% služebních míst ve služebním úřadu, bylo jazykové vybavení a zachování určitých specifík. Žalobce dle tohoto zdůvodnění nezapadal do koncepce vysoce efektivního týmu, který musel v redukovaném počtu řešit mnohdy značně komplexní problematiky, čemuž odpovídal i úhrn odměn, které účastník řízení dostával.
18. Co se týče samotného zrušení služebního místa žalobce, žalovaný neshledal, že by změna v organizační struktuře Ministerstva průmyslu a obchodu spočívající ve zrušení služebního místa žalobce, byla provedena účelově. Ředitel odboru zahraničně ekonomických politik v tomto ohledu sám v e-mailové komunikaci ze dne 7. 1. 2022 uvedl, že snižování stavu zaměstnanců mu bylo nařízeno a sám k takovému kroku přistoupit nechtěl. Z jeho vyjádření pak vyplývá, že ke zrušení právě služebního místa žalobce bylo přistoupeno jako k řešení, které i v podmínkách redukovaní služebních míst odboru zajistí zachování maximální efektivity činnosti oddělení. S ohledem na uvedené se žalovaný neztotožňuje s názorem žalobce, že se mu nedostalo vysvětlení, proč bylo jeho služební místo zrušeno.
19. Pokud jde o námitku nedoplnění spisových podkladů, žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu je zřejmé, že služební orgán při hledání volného služebního místa opakovaně nahlížel do Evidence obsazovaných služebních míst, která je součástí Informačního systému o státní službě, přičemž současně komunikoval i s jinými služebními úřady ve snaze nalézt pro žalobce vhodné služební místo. Služební orgán na základě shromážděných podkladů zjistil, že v rámci Ministerstva průmyslu a obchodu i jiných služebních úřadů existují volná služební místa, nicméně dospěl k závěru, že žádné z těchto volných

služebních míst, která jsou jednotlivě uvedena v odůvodnění rozhodnutí služebního orgánu, není pro žalobce vhodné.

20. Žalovaný dále uvedl, že spisový materiál obsahuje výpisy z evidence obsazovaných služebních míst, ze kterých je zřejmé, v jakých parametrech služební orgán hledal volná služební místa, a která služební místa byla v rámci těchto kritérií nalezena. Konkrétní úvahy ohledně vhodnosti či nevhodnosti takto nalezených služebních míst jsou pak předmětem odůvodnění rozhodnutí služebního orgánu, kde má služební orgán povinnost zdůvodnit, jak jednotlivá služební místa posuzoval z hlediska vhodnosti pro převedení žalobce. Žalovaný setrvává na svém názoru, že s ohledem na okolnosti případu služebnímu orgánu nelze vytýkat, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevěnoval podrobnějším úvahám, resp. detailnějšímu posouzení vhodnosti služebních míst, neboť podle názoru žalovaného by takové bližší posouzení bylo účelné, pokud by služební orgán dospěl k závěru, že by některá služební místa mohla reálně přicházet v úvahu pro převedení žalobce. K takovým závěrům však nelze na základě spisového materiálu dospět.
21. Vzhledem k výše uvedenému ani dle žalovaného nebyl důvod kontaktovat žalobce za účelem projednání možnosti převedení na jiné služební místo, které navíc, byť jej lze obecně doporučit, není povinností služebního orgánu (k tomu viz rozsudek Městského soudu v Praze, č.j. 5 Ad 2/2018- 93 ze dne 15. 9. 2020, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu, č.j. 6 Ads 315/2020-58 ze dne 8. 12. 2021). Nelze však dospět k závěru, že by služební orgán v souvislosti s hledáním vhodného volného služebního místa s žalobcem nekomunikoval. Ze spisového materiálu vyplývá e-mailová komunikace ohledně volných služebních míst, přičemž je zřejmé, že ačkoli se služebnímu orgánu nedařilo najít vhodné volné služební místo pro převedení žalobce, snažil se být k žalobci vstřícný, a poskytovat mu alespoň informace o volných služebních místech pro případ, že by měl zájem se přihlásit do výběrových řízení.
22. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

23. Žaloba byla městskému soudu doručena 1. 2. 2023, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání, když účastníci s takovým rozhodnutím věci souhlasili.
24. Žaloba není důvodná.
25. Podle ust. § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě ve znění do 30. 4. 2020, „*státní zaměstnanec se převede na jiné služební místo, v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace.*“
26. Podle ust. § 17 odst. 1 zákona o státní službě, *systemizace vychází ze závazných pravidel pro organizaci služebních úřadů tak, aby byl zajištěn řádný výkon působnosti služebního úřadu, a stanoví pro každý služební úřad*

- a) počet služebních míst státních zaměstnanců, kteří nejsou představenými, klasifikovaných platovými třídami,
- b) počet služebních míst představených klasifikovaných platovými třídami,
- c) objem prostředků na platy státních zaměstnanců,
- d) počet služebních míst, u kterých je s ohledem na ochranu veřejného zájmu nezbytným požadavkem státní občanství České republiky,
- e) počet služebních míst, u kterých se stanoví zákaz se po skončení služebního poměru přímo nebo nepřímo podílet na podnikání nebo jiné činnosti podnikatelů nebo být jejich společníkem nebo členem v oboru, který je shodný s příslušným oborem služby, nebo být v pracovním nebo obdobném poměru k podnikateli v takovém oboru.

27. Podle ust. § 90 odst. 1 b) s. ř. „...v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán...“
28. Podle ust. § 162 odst. 4 a) zákona o státní službě, „Nadřízeným služebním orgánem je nejvyšší státní tajemník vůči vedoucímu služebního úřadu, který nemá nadřízený služební úřad, státnímu tajemníkovi, personálnímu řediteli sekce pro státní službu a ve věcech, v nichž rozhodl nejvyšší státní tajemník.“
29. Žalobce ve své žalobě předestřel několik vzájemně provázaných námitek: i) nerespektování závazného právního názoru žalovaného služebním orgánem, které spatřuje zejména v tom, že žalovaný se nevypořádal s neodůvodněnými a nedostačujícími úvahami služebního orgánu stran zrušení jeho služebního místa a též že se nevypořádal s tím, že služební orgán nijak nereagoval na návrhy a námítky žalobce, týkající se požadavků na dokládání kroků, které služební orgán učinil při zařazení žalobce mimo službu; ii) nedostatečné odůvodnění zrušení jeho služebního místa, nad to nesouhlasí s úvahami žalovaného a je přesvědčen, že byl diskriminován, a zastává též názor, že správní spis neobsahuje dostatečné podklady pro to, aby byl zařazen mimo službu; iii) nedostatečné kroky služebního orgánu k převedení zaměstnance na vhodné služební místo ani mu neposkytoval informace o nových služebních místech; iv) nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí.
30. Soud z žaloby abstrahoval tyto žalobní námítky, ačkoliv samotných jednotlivých bodů je v žalobě mnohem více. Ty se pak nejrozumnějším způsobem prolínají, recipují, dublují nebo vzájemně doplňují. Ač je soudu zřejmý směr žalobcových námitek, musí upozornit na to, že dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78: „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.“ Rovněž podle rozhodnutí téhož soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018 – 36 platí, že „Soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

31. K námitce i) žalobce v závěru žaloby uvedl několik judikátů zejména Nejvyššího správního a Ústavního soudu.
32. Soud o věci uvažil takto:
33. Pakliže jde o první žalobní námitku, zajisté lze souhlasit se žalobcem, že správní orgán I. stupně je vázán právním názorem vyšší instance. Tento fakt ostatně již plyne z výše citovaného ustanovení § 90 odst. 1 b) s. ř. Je také faktem, že správní orgány nejsou samy na sobě nezávislé, ale jsou ve vzájemných vztazích, mimo jiné ve vztahu subordinace (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 As 19/2019 – 67).
34. Judikatura, na níž se žalobce v žalobě odvolává, se dotýká závaznosti právního názoru mezi vyššími a nižšími soudy (nález Ústavního soudu ze dne 16. 11. 2011 sp. zn. I. ÚS 2420/2011), potažmo vztahy mezi soudem a správním orgánem (citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002- 25, a ze dne 14. 10. 2015 č. j. 1 Afs 77/2015 – 124). I bez ohledu na ní lze však dát plně za pravdu žalobci, že služební orgán byl povinen postupovat dle závazného názoru nadřízeného orgánu.
35. Předcházející rozhodnutí služebního orgánu byla žalovaným podvackrát zrušena, zatímco napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodnutí služebního orgánu aproboval. Na soudu tedy bylo prozkoumat, zdali skutečně služební orgán nerespektoval právní názor žalovaného, přičemž soud podotýká, že předcházející rozhodnutí služebního orgánu byla v obou případech zrušena pro nepřezkoumatelnost, přičemž důvodem jejich nepřezkoumatelnosti v prvním případě byl nedostatek argumentace v rozhodnutí, ve druhém pak nedostatek podkladů ve správním spisu. Žalovaný tedy nikdy nevyslovil explicitní nesouhlas se samotným zrušením místa žalobce, potažmo jeho převedením mimo službu.
36. Z prvostupňového rozhodnutí o zařazení žalobce mimo službu, jež je založeno ve správním spise, je zjevné, že služební orgán se v něm jednak zabýval důvody, pro které bylo služební místo žalobce zrušeno (převoditelnost jeho agendy, úspora pracovních míst) a jednak konkrétními možnostmi převedení zaměstnance na jiné služební místo, a též proč k jeho převedení nedošlo. Dále se ve správním spisu nalézají mnohé podklady, svědčící o tom, že bylo vyhledáno velké množství služebních míst.
37. Pokud jde o první námitku, musí soud též uvést, že nesdílí názor, že v předchozích zrušujících rozhodnutích žalovaného bylo konstatováno, že by úvahy, vedoucí ke zrušení jeho služebního místa, byly neodůvodněné či jinak vadné. Soud má za to, že v těchto odvolacích rozhodnutích byla především konstatována jejich nedostatečnost, potažmo nedostatečné podložení správním spisem, než jejich principiální chybnost.
38. Soud se tedy nemůže ztotožnit s názorem žalobce, že by služební orgán nerespektoval předcházející závazné závěry žalovaného. Naopak, je přesvědčen, že služební orgán dle požadavků vznesených žalovaným v předcházejících odvolacích rozhodnutích své rozhodnutí doplnil, a proto nyní neměl žalovaný důvod rozhodnutí služebního orgánu opětovně rušit.
39. Žalobce je dále přesvědčen, že žalovaný nedostatečně reflektoval jím vznesené požadavky a návrhy vůči služebnímu orgánu na vysvětlení kroků, které vedly ke zrušení jeho služebního místa. V této souvislosti soud musí zmínit rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2015, č. j. č. j. 2 Afs 143/2015, v němž je jasně uvedeno: „*Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. [...] Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13). Zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13), případně, za podmínek tomu 2 Afs 143/2015 přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění; usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění; usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění [dostupné, stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu, na <http://nalus.usoud.cz>]), nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72).“ Nad to je soud přesvědčen, že úvahy služebního orgánu jsou z jeho rozhodnutí plně srozumitelné a odůvodněné.

40. Soud tedy došel k závěru, že žalovaný nijak nevybočil ze svého předchozího rozhodování v této věci, když napotřetí shledal rozhodnutí služebního orgánu jako správné.
41. Tuto žalobní námitku soud tedy neshledal důvodnou.
42. Druhou žalobní námitkou je argumentace žalobce o neodůvodněnosti zrušení jeho služebního místa, ke kterému došlo v důsledku usnesení vlády České republiky č. 811 ze dne 18. 11. 2019, jímž byl schválen návrh systemizace služebních a pracovních míst pro rok 2020.
43. Stejně jako v žalobě, již v předcházejícím správním řízení vyjádřil žalobce přesvědčení, že ke zrušení jeho služebního místa nebyl důvod a zrušení nebylo v souladu s potřebami služebního úřadu. Též je přesvědčen, že mělo diskriminační charakter.
44. K možnosti soudu přezkoumávat schválenou systemizaci existuje již dosti bohatá judikatura. V této otázce vyšel zdejší soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, čj. 4 Ads 423/2019 - 70, dle něž při přezkumu systemizace a organizační struktury služebního úřadu schválených podle § 17 a § 19 zákona o státní službě, jsou správní soudy oprávněny posoudit, zda tyto podklady byly schváleny zákonným způsobem a zda sledovaly legitimní cíl.
45. Při přezkumu systemizace a změny organizační struktury, jako podkladových úkonů pro rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného, je soud přitom oprávněn zkoumat důvody, účelnost, vhodnost a další věcné parametry zvolené organizační struktury jen ve výjimečných případech, například v souvislosti s konkrétními vážnými pochybnostmi vyvolávajícími podezření, že zvolená organizační struktura či její změna nemá sledovat legitimní zájmy (slouží k šikaně či diskriminaci) a nemá žádný rozumný důvod. Služební úřady a vláda jakožto vrcholný orgán výkonné moci mají pro uplatnění vlastní představy o podobě, efektivitě a nákladnosti organizace státní služby vytvořen široký prostor (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Ads 113/2020 – 55). Není totiž možné, aby soudy nahrazovaly exekutivu a domýšlely za ni, která organizační struktura je nejúčelnější nebo nejefektivnější.

46. Soud je nicméně nucen, jak plyne z výše uvedeného, posoudit, zdali lze v tomto konkrétním případě shledat ony výše popsané vážné konkrétní pochybnosti.
47. Ze schválené systemizace, potažmo jejího organizačního provedení na žalobcově služebním úřadě je zjevné, že jejím účelem byla racionalizace a zeštíhlení služebních míst. Ostatně, podkladem pro správní rozhodnutí bylo i vyjádření ředitel odboru zahraničně ekonomických politik, jenž uvedl, že k redukci služebních míst sám o sobě přistoupit nechtěl, muselo se však přistoupit k úspoře 10% služebních míst na služebním úřadu.
48. Soud má tedy za to, že v tomto ohledu bylo přijaté opatření racionální. Rozhodnutím, jakým způsobem bude tato úspora provedena, je pak již jen otázkou manažerského rozhodování na služebním úřadě. Jak již bylo řečeno, není věcí soudu, aby posuzoval, která agenda je mezi služebními místy snadno převoditelná. Pakliže je tedy v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že agenda služebního místa žalobce byla vyhodnocena jako nejsnáze převoditelná na místa jiná, soud nemá důvod toto tvrzení zpochybnit. Žalobce nepředložil žádné důkazy, proč by tomu mělo být jinak, potažmo proč by měla být agenda jiného služebního místa převoditelná snáze.
49. Z vyjádření žalovaného i z napadeného rozhodnutí je ovšem zjevné, že při zrušení žalobcova služebního místa byly zohledněny i jiné faktory, jež se týkají výslovně žalobce. Důvody, jež správní orgány uvádějí, mají však opět manažerských charakter. V této souvislosti soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 2 Ads 261/2018 – 54, v němž se praví že *„organizační dokumenty totiž někdy mohou někdy fakticky vést k jasné identifikaci osoby, na níž mohou dopadat (jako je tomu v nyní posuzované věci), nebo mohou určovat pouze určitou skupinu osob, na které mohou, ale nemusí dopadnout (typicky v případě snížení počtu stejných služebních míst).“*
50. Žalobce má v jistém smyslu pravdu, že při rušení služebních míst by měl být zvažován charakter těchto pracovních míst, resp. možnost přenesení jejich agendy na místa jiná, zároveň je však soud přesvědčen, že by bylo neúčelné požadovat po vedoucích pracovnících, aby nezohledňovali, jakým způsobem je na dosavadních služebních místech vykonávána přidělená činnost. Nelze totiž předpokládat, že na všech služebních místech bude vykonávána práce se stejnou efektivitou. Je tedy zcela legitimní, pokud i tato otázka je zohledněna při úvahách o tom, jak se zmenšený kolektiv bude nucen potýkat s objemem svých pracovních činností.
51. Soud se neztotožňuje ani s žalobcovým názorem, že byl diskriminován tím, že dostával nižší odměny. Na odměny, potažmo jejich žádoucí výši, totiž není nárok, ale slouží k ocenění zvláštních pracovních výkonů. Nemusí být ani udivující, že pracovník, jenž dosahuje ve službě vynikajících výsledků, dostává nejnižší odměny. Objem prostředků, jež mohou být vyplaceny jako odměny, je z podstaty věci omezený. Jejich diferencované vyplácení může být zapříčiněno velmi subtilními rozdíly v činnosti jednotlivých pracovníků, třebaže, pokud jde o služební hodnocení, dosahují z pohledu nadřazeného všichni vynikajících výsledků.
52. Otázka, v jaké výši dostával žalobce odměny, se ovšem týká nyní posuzované věci pouze zprostředkovane, nad to žalobce nijak přesvědčivě nedoložil, že by zrušení jeho služebního místa bylo důsledkem diskriminace.
53. Soud uzavírá, že ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou. Úvahy žalovaného, i služebního orgánu, ukazují důvody, jež vedly ke zrušení žalobcova služebního místa,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jakkoliv by si uměl představit i jejich větší precizaci a objemnost. Též soud neshledal v postupu správních orgánů diskriminaci nebo nerovné zacházení, nebo že by přijaté organizační řešení bylo zjevně neúčelné či přímo nesmyslné.

54. Třetí žalobní námitkou byla argumentace, že žalovaný nedostatečně hledal nové služební místo, na něž by mohl být žalobce převeden, a vůbec jeho komunikace s žalobcem byla jen velice sporadická. V této souvislosti citoval žalobce rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021 č. j. 6 Ads 315/2020 – 58.
55. Toto rozhodnutí však nelze chápat tak, že pro žalobce musí být nalezeno takové služební místo, které mu bude vyhovovat, ale spíše místo, které by pro převedení přicházelo v úvahu.
56. Žalobce též netvrdí, že by pro něj některé konkrétní místo bylo vhodné, pouze tvrdí, že nebyl informován o krocích, které správní orgány učinily pro jeho převedení, přičemž zastává (pravděpodobně) názor, že ani žádné kroky nečinily, nebo alespoň ne takové, které by vedly k jeho úspěšnému převedení.
57. K vyvrácení těchto svých pochybností žalobce dle žaloby požadoval konkrétní dokládání kroků, které správní orgány v této věci činily, leč dle svého přesvědčení neúspěšně.
58. Soud musí, obdobně, jako před ním žalovaný, konstatovat, že podklady ve správním spise svědčí o tom, že služební orgán se snažil žalobci služební místo vhodné pro převedení vyhledat.
59. Dle žalobce jsou tyto podklady nedostatečné, a měli by být doplněny podrobnými úvahami správních orgánů o tom, které místo by pro žalobce bylo vhodné a které nikoliv.
60. Soud se s tímto názorem žalobce neztotožňuje. Mechanismus, jakým byla vhodnost místa pro převedení žalobce posuzována, je poměrně podrobně popsán v napadaném rozhodnutí (konkrétně na straně 11). Soud je přesvědčen, že pakliže byla nalezena pouze místa, jejichž nevhodnost je zjevná nebo na něž nelze žalobce jednoduše převést, není dalších úvah třeba.
61. Nad to není pravdou, že by nebylo pro žalobce vyhledáno žádné vhodné služební místo. Jak ostatně sám v žalobě uvádí, podmínkou pro obsazení tohoto místa byla však bezpečnostní prověrka stupně „tajné“. Jelikož však žalobce sdělil správním orgánům negativní stanovisko členů své rodiny, správní orgány vyhodnotily tuto zprávu jako nezájem o tuto možnost.
62. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Žalobce sice v žalobě uvádí, že pouze sděloval služebnímu orgánu negativní stanovisko své rodiny, nešlo o kategorický nesouhlas, soud se však s touto argumentací neztotožňuje. Není věcí správních orgánů snažit se dešifrovat všechny možné výklady žalobcových reakcí. Především však měl-li žalobce o nabídnuté služební místo zájem, měl svůj souhlas zřetelně vyjádřit.
63. Ostatně, v prvostupňovém rozhodnutí lze najít zmínku o několika dalších služebních místech, jež by byly pro žalobce vhodné, ovšem též vyžadovaly bezpečnostní prověrku na stupeň „tajné“.
64. Soud je tedy přesvědčen, že správní orgány vyvinuly dostatečnou iniciativu, k nalezení vhodného místa pro žalobce.
65. Další část této žalobní námítky obsahovala žalobcovu argumentaci stran nedostatečné komunikace ze strany správních orgánů.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

66. Soud musí opětovně konstatovat, že ze správního spisu jasně vyplývá, že mezi žalobcem a služebním úřadem probíhala aktivní komunikace. Soud se opětovně domnívá, že není hlavním úkolem správních orgánů podrobně reagovat na veškeré přípisy žalobce. Pakliže žalobce je schopen identifikovat případ, kde již na jeho e-mail správní orgán nereagoval, dle soudu to není vada, jež by způsobovala nezákonnost, tím spíše, že šlo pouze o sdělení, jímž se žalobce pouze dotazoval, zda-li by se eventuálně měl přihlásit do výběrového řízení.
67. Tuto žalobní námitku tedy soud též neshledává důvodnou.
68. Stejně tak soud shledává nedůvodnou i námitku týkající se překročení lhůt.
69. Je samozřejmě pravdu, že správní orgány by měly dodržovat obecně všechny lhůty, jež jim zákon ukládá, soud však musí dát za pravdy žalovanému, že v tomto případě má lhůta toliko pořádkový charakter, a její porušení tedy nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nadto je třeba uvést, že proti překročení této pořádkové lhůty mohl žalobce v průběhu správního řízení brojit jak žádostí o opatření proti nečinnosti, tak případně poté žalobou na ochranu před nečinností; žádný z těchto prostředků nápravy však žalobce nevyužil.
70. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žádná z žalobních námitek není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

71. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
72. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.
73. Pro úplnost soud poukazuje na to, že napadené rozhodnutí vydal dne 22. 12. 2022 náměstek ministra vnitra pro státní službu, jehož postavení je vymezeno v ust. § 13 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě. Následně bylo novelizací tohoto zákona změněno jeho označení tak, že nyní je označen jako nejvyšší státní tajemník; soud proto v rozsudku označil žalovaného právě jako nejvyššího státního tajemníka.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. srpna 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.